

FAMILIA.

BUDA-PESTA

9 Martiu st. v.
21 Martiu st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redact.: strad'a Havas nr. 1.

Nr. 20.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de ann 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Roman'ia 2 galbeni.

Resignatiune.

Din primavér'a vietii culesu-am flori frumóse,
Si tóte 'ntr'o ghirlanda curéndu le-am împletitu;
Dar primavér'a trece, si noptile geróse,
Decórea vietii mele, ghirland'a mi-au palitu.

De-atunci me impressóra o trista goletate,
Si ceriulu vietii mele cu giale s'a 'mbracatu;
Pe dënsulu nu luesce o stea cá sè-mi arate
Unu locu de mântuire, unu malu de debarcatu.

Deplângeti a mea sórte, dar cugetându la mine,
Grigiti sè nu ve 'nsiele unu farmecu rapitoriu;
Câci primavér'a vietii, de trece, nu mai vine,
O ânima sdrobita-i gradina far de flori!

1875.

Alesandru Petrinu.

SECRETELE CASTELULUI.

— Romanu, de XAVIER de MONTÉPIN. —

(Urmare.)

Ah! câtu de reu i pareá atunci, cá a respinsu
ofertele marinimóse ale contelui Annibal, ascultându
de unu felu de ametiela!

Dar acuma erá târdiu!

Contele iritatu nu se mai putea retrage, nu se
mai opriá la vorba, si adeverulu fatalu avea sè iésa la
ivéla, luminându o prepastia de nedreptáti înspaimân-
tátóre.

Pe scurtu, marquis'a nu mai avea decâtu aparin-
t'ia îndresnelei; descuragiárea si fric'a o cuprinsera si
o dominau.

Sosirea lui Saint-Maixent i rededú curagiulu si
sperant'ia. I pareá, cá cu ajutorulu acestui geni reu
va puté sè delature tóte si înca sè si învinga. Éta cau-
s'a, pentru care sarí înainte-i cu bucuria nemarginita
si i se aruncá în braçie fara sivoaire.

— Ah! amiculu meu, — esclamá ea, — câtu de
multu ai întârdiatu! Nu mai aveam sperant'ia decâtu
în dta, si te-am asteptatu cum astépta condamnatulu
la mórte graçi'a.

Saint-Maixent nu respinsu cu totulu espressiu-
nile de bucuria, dar le primí cu óresi-care recéla.

— Frumós'a mea amica, — respunse elu cu unu
surisu ironicu, — nu vorbiai asiá când facusi — spre
a te eliberá de mine — sacrificiulu de unu milionu.
Atunce íti paream mai puçinu preçiosu decâtu
astadi.

— Ce vrei, eram nebuna!

— Séu mai bine, aveai alte planuri. Te-ai gân-
ditu sè devii a dóu'a soçia a contelui, si ai devenitu.
A fost bine jucatú, dar cam hasardatu.

— Vai! — sîopti frumós'a Olimpia, — fórté ha-
sardatu.

— Asiá dara contess'a a reaparutu?

— Da.

— Vindecata de nebun'ia sa?

— Cu totulu.

— Ast'a e o fatalitate; dar nu acúsá decâtu pe
dta. Ah! de cumva me lasasi sè facu ce voiam, acuma
ai fi liniscita. Numai mortii sînt de cari nu ne putemu
teme. Dar tóte aceste acuma sînt vorbe de prisosu.
N'am vinitu sè facu recriminári. Povestescé-mi totu,
câci trebue sè sciú totu.

Cetitorii nostrii sciú deja ce frumós'a Olimpia
povestí marquisulu, deci nu vom repetí.

Când ea ísi încheiá povestirea, Saint-Maixent
esclamá:

— Aveai dreptate, situatiunea e atátu de grea,
încátu se póte numi desperata. Unu pericolu înspai-
mântatoru ne amenint'ia pe améndoí. N'avemu decâtu
unu mijlocu de mântuintia.

— Ce?

— Mórtea grabnica a contelui si a soçiei sale.

— M'am gânditu deja la ast'a. Pentru acést'a
te-am chiamatu.

— Fórté naturalu, — díse marquisulu cu unu
nou surisu înca si mai ironicu decâtu celu d'ântáiu.
Te gândesci la mine în pericolele mari. Acést'a e o
încedere de care sîm falosu, si íti promitu a o justi-
ficá câtu voiú puté mai bine.

— Asiá dara contele si contess'a?

— E bine! ei sînt condamnatu, pentru cá viet'ia
lor compromite pe a nóstra. Ce este mai simplu? Pre-
cum bine sciú, în lumea acést'a josu fia-cine e pen-
tru sine!

— Baga de séma, cá unu omoru dúplu sè nu
faca a se nasce presupuneri nóue!

— Ce ne pasa! Aceste presupuneri nici nu ne
vor puté atinge sí se vor acúsá numai niste banditi
ordinari.

— Cum vei dispune sè se faca asiá?

— Me 'ntrebi pré multe. Nu potu compune nici
unu planu înainte de a cunósce multe lucruri, pe cari
nu le cunoscú înca. La ce departare se afla Mâs-du-
Gué de Clermont?

— Cam de síese mile.

— Voiú merge mâne acolo; astadi e pré târdiu
d'a începe ceva. Apoi niste pregatiri sînt necesarie,
si eu înca am trebuintia de repausu de o nópte, câci
am caletoritu iute, de si pare-mi-se me acúsasi cá am
sositu târdiu. Imputare nedrepta. In díu'a ce urmá

dupa primirea epistolei dtale parasii Parisulu numai decatu si alergai in gona pan'alice.

— Unde-i servitorulu meu Frontin? Nu l'ai adusu cu dta?

— N'am vedutu pe nebunaticulu; elu a disu lui Lazaru, ca se duce a-si vede o ruda de pe la Pontoise; se va rentorce dilele aceste.

Dupa acesta convorbire lunga, Saint-Maixent facu onore cinei frumoasei Olimpia. Elu beu binisoru, fara ndoiela spre a-si lumina ideile, apoi se culca si dormi pana demineta somnulu dreptilor, ceea ce inca odata probeza, ca proverbele adese ori sunt mincinoase.

Se ne rentorcemu la Denis Robustel si la cei doi omeni ai lui.

Pe la dicea ore demineta ei vedura unu servitoru fara livrea parasindu cas'a. Capitanulu facu unu semnu; unulu din agenti urma pe servitoru si nu se rentorse decatu numai dupa o ora.

— Ce-i? — il intreba cu focu Denis.

— Se pregatesce ceva, — response agentulu. Ticalosulu a inchiriatu o trassura si a adus'o la capetulu stradei, unde astepta.

— Bine ca sciu. Fugi de-mi cerca unu calu si astepta cu calulu acel'a la o suta de pasi de la acea trassura.

Agentulu se departa de nou.

Trecu o jumetate de ora, apoi portit'a se deschise si esira doi tierani. Denis Robustel i esamina cu atat'a atentune, cu cata nencredere, si nu-i fu greu a recunosce, sub falsele lor vestminte tieranesci, pe marquisulu si pe Lazaru.

— Eta ca merge bine, — murmura elu, — me ducu la venatore.

Siguru din capulu locului, ca gentilomulu si servitorulu seu se vor duce la Mas-du-Gue, capitanulu i lasa se plece si nu parasu postulu seu de observatiune decatu in momentul in care audi durarea trasurei ce se departa.

Atunce merse la calulu insielatu, pe care agentulu il tinea de freu la loculu amintitu, se urca in spatele lui, pleca in galopu, si convinsu, ca celu mai bunu mijlocu d'a urmaru omenii, este de-a merge inaintea lor, alerga inaintea trasurei fara ca se arunce o coda de ochiu a supra pretinsilor tierani dintr'ens'a.

Saint-Maixent, convinsu ca presint'a lui la Clermont era necunoscuta, si ca nici o persoana in lume — fara d'a fi vrajitoru — nu putea ghici planurile sale negre, nu avea nici o presupunere si nu acorda decatu o atentune nepasatore bunului cetatianu calare pe unu calu comunu, care nu peste multu disparu intr'unu noru de pulvere la o cotitura repede a drumului.

Denis Robustel sosi la Mas-du-Gue aproape cu o ora mai de graba decatu marquisulu.

Amu disu, ca miculu castelu alu contelui Annibal ocupa inaltimea unui dealu, pe a carui coste se ntindea unu parcu tufosu.

Capitanulu, cu riscarea de a fi prinsu ca unu hotu, de gradinari, de cumva il vor vede, sari peste parete spre a studia dispositiunile topografice ale parcului, care — conformu instinctului seu — trebuia negresitu se devina teatrulu desnodamentului unei drame asia de multu timpu incepute.

Facendu-si recunoscerea, se ascunse intr'unu tufisiu desu si astepta.

Saint-Maixent si Lazaru nu intardiara d'a se infaçisii; si ei sarira peste parete, si se stracurara de-a lungulu carpenilor.

La cati-va pasi de tufisulu, ale carui crengi verdi acoperiau ca unu zidu de verdeta pe Denis Robustel mutu si nemiscatu, ei se oprira.

XXXIII.

C u r s ' a.

— Lazaru, — intreba marquisulu incetu, dar totusi bine auditu de capitanulu, — nu-ti pare bine alesu loculu acest'a?

— Adeca, — response Lazaru, — ai pute gandi, ca e facutu a nume.

— Serile sunt frumoase, — response Saint-Maixent; — contele si contessa trebuie se vina a conversa aice sentimentalulu la lumin'a lunei, sub arcurile miscatoare ale acestor castani betrani; ei ne vor gasi aice.

— Dora nu astadi?

— Nu, caci mai antaiu satenii trebuie se ne vedea cu infaçisirea noastra de banditi. Iti voi da bijuteriile contesei si toti banii ce contele va ave prin busunare. Fierse, se va presupune, ca furtulu a fost indemnulu ucigasilor. Acuma se ne rentorcemu la Clermont. Vomu vini mane!

— Asia dara mane, domnule marquis?

— Da.

— N'ar fi bine se mai asteptamu?

— Pentru ce?

— Nu sciu . . .

— Poltronu!

Saint-Maixent si Lazaru reluara drumulu pe unde venira, si sgomotulu pasilor lor se perdu in curandu in departare.

Denis Robustel, cu faça plina de bucuria sub vestmintele sale de cetatianu, trecu erasi peste zidu, merse de-si gasi calulu pe care ilu lega in desisulu unei paduri vecine, si se rentorse la Clermont.

Se dete josu la locu-titorulu civilu.

— Domnule, — i dise elu, — crim'a are se se seversiasca in ser'a de mane! Eta ce s'a intemplat!

— Minunatu! — response magistratulu, dupa ce a ascultat pe Denis Robustel; — voi da ordinu, ca Saint-Maixent se fia arestatu numai decatu!

— Te rogu se nu faci nimica, domnule, — esclamà capitanulu.

— Eh ce felu! vrei se lasi crimei celei mai negre posibilitatea d'a reesi?

— Vreu se prindu pe infamulu hotu in flaglantu delictu, incatu ori ce negare din partea lui se fia cu neputintia.

— Dar deca vei sosi pre tardu?

— Respundu de tote! Sam unu omu de omenia, domnule. E bine, deca nu voi reesi, imi dau capulu caleului. N'asiu reclama, caci asiu merita mortea . . .

— Fia, me ncredu in dta. Fa cum vei socoti mai bine!

— Multiamescu, domnule. Vei fi indestulitu cu mine.

— Ai se-mi ceri ceva?

— Da, o scrisoare de incredere catra contele Rahon. Binevoiesce a scrie acelui gentilomu, ca pote si trebuie se aiba in mine o incredere fara margini.

(Va urma)

S A L O N U :

Conversare cu cetitórele.

Grația Domnului, că tunurile au încetat! Fulmul pravului de pușca nu mai strica aerulu. Resboiulu s'a încheiatu.

Celu pușinu acuma si eu potu sè-mi ocupu unu locușoru în salonulu acesta, cuprinsu pân'acuma prin telegramele din câmpulu de resboiu.

Este asiá de multu de când n'am avutu placerea d'a conversá cu dvóstre! Si de atunce, atâtu de adese ori îmi luai condeiulu în mâna, spre a ve întretîné câte-va minute: înse nici odata n'avui curagiulu d'a hasardá acést'a, căci cine erá sè me cetésca atunce, când lumea n'avea alta lectura decâtu „depeșe“? Când în apropiarea nóstra bubuiescu tunurile, nu se aude conversatiunea.

Si asiú fi avutu multe de povestitu, observatu si criticatu la felurite ocasiuni. Durere! acuma nu le potu remprospetá tóte, căci unele si-au perdutu interressulu. Dar totusi mi-au remasu câte ceva si pentru viitoru, căci le-am însemnatu în diuarulu meu. Me voiu ocupá de ele din când în când, căci de acuma înainte speru a ne întelni mai adese ori în loculu acést'a. De voiti unu „jour fixe“, apoi tóta joi'a voiu avé fericirea d'a fi óșpele dvóstre.

Am multe de povestitu, si éta, de când n'am avutu onórea d'a ve vedé în loculu acést'a, amabile cetitóre, ni s'a mai strimtoritu spaçiuulu de conversare. Ne aflámu într'unu cartiru nou. Salonulu de demultu s'a micitu, séu mai bine, s'a taiatu în dóue. Ne simtímu cam strimtorati în ele. Speru înse, că cu binevoitorulu spriginu alu dvóstre, ele se vor marí în curêndu într'atát'a, încátu celu pușinu ambele sè fía a-semene mari.

Pân'atunce înse cauta sè conversámu mai pe scurtu, si cá sè nu me scapu d'a vorbí pré multu, mai nainte de tóte voiu invocá ajutorulu cerului, dîcêndu: „Pune Dómne paza gurei mele!“

Ce bine ar fi déca si altii m'aru imitá, căci esclamatiunea acést'a se potriveste nu numai la casulu de față, dar si la altele multe! Ar fi de doritu cá unii ómeni s'o pastreze gravata în memori'a lor, sè n'o póta uitá nici odata. Ce de neplaceri s'aru curmá atunce; căci câte certe, mánii si chiar dusmanii s'au escatu deja în lume, numai pentru că nu fía-care din noi își pune paza gurei sale!

Dar, ce e dreptu, câte odata este si greu a nu împartesí si altora ceea ce amu aflatu, mai alesu déca nouitatea e interessanta si picanta. Unu boldu din la- intru ne îndémna sè vorbimu, si nu putemu tacé.

În privint'a acést'a numai diplomatii forméza esceptiune. Pentru dênșii limb'a nu e mijloculu d'a-si exprime simtíemintele lor, ci d'a le ascunde. A dîs'o acést'a de multu Talleyrand. De curêndu înse a tradus'o în realitate Gorciacoff.

Când Osman pasi'a facú de rusíne óstea muscalésca la Plevna, Gorciacoff nu gasi destule cuvinte spre a laudá óstea româna, numai cá s'o imbarbateze a-i merge întru ajutoru. Când înse muscalii, cu ajutorulu românescu, frânsera pe Osman, si se facú pace, ce dîse Gorciacoff României?

Că elu îndata la începutulu resboiului, a intratu în tîera cu propusulu, d'a reluá Basarabia.

Sè fi spusu elu acést'a îndata atunce, Români de siguru nu-si versau sângele prin siaptiurile Grivitiei.

Astfelu pe la Bucuresci din Gorciacoff a remasu numai tristulu echo: *of!*

Schimbare mare! Chiar asiá mare stramutare se facú dilele trecute si în privint'a timpului. Dupa niste dile atâtu de frumóse, érași ne pomeniramu cu érna. E frigu, înghiaçia si ninge.

Sciti pentru ce ninge? Pentru că Dumnedíeu iubese damele, si n'a voitu sè le lase fara de néua din martisioru.

Asiá mi-a spusu acést'a o tinera dama glumétia Si eu credu, că va fi avêndu dreptate. Femeile au o missiune sânta, si când ele o îndeplinescu cu consciintia, sînt vrednice de iubirea lui Dumnedíeu!

Constatu cu fericire, că damele române si-au câstigatu unu titlu nou la acésta iubire. Pe când tricolorulu românu fêlfaia cu fala, împlântatu de mân'a vitézului românu, în vârfulu cetátilor turcesci: femeia româna din tóte tîerile si clasele înca își facea dator'a. Ea usiorá mîi de suspine, legá multe rane, si închidea ochii celora ce muriau pentru glori'a numelui stramosiescu.

Prin faptulu acést'a, damele române si-au înzes-tratu diadem'a cu margelele cele mai scumpe, cu lacrimelile de multiamita ale suferindîlor.

Îndeplinindu-si cu atât'a demnitate sublim'a missiune, damele nóstre aveau cuvêntulu sè se astepte — dreptu recompensa — la o petrecere viala, dupa atâte lacrimelile.

Dar însedar. Principele Carnaval, de si dispunea de multe dile, de asta-data remase cam negalantu façia de acésta justa pretensiune. Se detera numai puçine baluri românesci.

Peste totu se póte dice, că în anulu acést'a carnevalulu reesí cam slabu. Balurile se împuçinara, dar si cele ce se arangia, remasera cam góle. Par că ómenii își perdura voi'a d'a-si petrece.

Pentru ce? Pentru că nu pré sînt bani. Si pentru ce nu sînt bani? Pentru că luxulu e mare. Si pentru ce este luxulu mare?

... Pune Dómne paza gurei mele!

Dosípu Vulcanu.

Gândirile unei femei frumóse.

* Prin manierile sale o femeia este placuta, prin inim'a sa se face iubita, si prin caracterulu seu se face stimata.

* Bunatatea dá, slabiciunea lasa a luá si i pare reu.

* Unu dulce suveniru contíne adesea o împungatóre parere de reu.

* Nu se spune complimente multe de câtu femeilor cari nu merita nici unulu; celu mai delicatu lucru ce se póte face unei femei distínse, este de a paré miscatu si respectuosu în presint'a sa.

* Ceea ce face prestigiulu multora din actritie, este că ómenii de spiritu vorbescu prin gur'a lor.

* A regretá ilusiuni perdute, este adese ori a regretá vanitati cadúte.

Ce e nou ?

Pentru Catarina Mocioni se tînu parastasu, la 2 martiu, si în biserica gr. or. din Lugosiu. Unu numeru frumosu de Români de ambele secse asistă la acestu actu de pietate. Pontifică Rds. D. G. Pesteanu, însoțitu de întrég'a preotîme din locu. Reuniunea româna de cântări de acolo, bine cunoscuta si din colónele acestei foi, în frunte cu energiosulu ei presiedinte, prin cântările sale esecutate esactu în choru, nu pușinu contribuî la frumseti'a îndeplinirii acestui tributulu pietății. Rds. D. pontificantu tînu si o cuvîntare bine simțita în onórea ilustrei repausate, care cuvîntare produse efectulu celu mai adâncu.

Diet'a tînu dilele trecute érași sîedintie. Guvernulu ceru indemnitate pentru budgetu si provisoriu în privintia pactului cu Austria.

Delegatiunile înca nu-si încheiara lucrările, căci votarea celor 60 de milióne nu merge asîá usioru, precum se cugetá la începutu.

Balu românescu în Lugosiu. Primimu însciintierea, că câti-va membrii ai reuniunii române de cântări si musica din Lugosiu arangiară la 10 martisioru o serata cu cântări, urmata de dantiu. Unu siru de piese alese, între cari si un'a italiana, compuseră program'a, a caror esecutare érași dede o víua dovéda de progressulu mare, ce face acésta reuniune neobosita pe di ce merge. O frumoșă cununa de dame, (durere ! nu ni s'a împartesitu nici unu nume,) luà parte la acésta petrecere, care nu se încheià, decátu numai când se iyira diorile.

Concertulu si balulu românescu din Clusiu, datu de Societatea „Julia“ la 9 martisioru, reesî bine, în câtu privesce partea spirituala. Corulu vocalu cântă cu precisiune, dnii A. Nicóra si Teodoru Mihali declamara cu succesu, dlu Augustinu Unguru causă mare placere publiculu prin flaut'a sa, asemene si dlu E. Vaida cu violin'a, disertatiunea dlui A. Todea fu bine primita; mai mare efectu facu înse domnisiór'a Camilla Popu, esecutându pe pianu „Carnevalulu de Bucuresci.“ Inse successulu materialu, durere ! nu fu atátu de îmbucuratoru că si în anulu trecutulu, căci în locu d'a se mari fondulu Societății cu ceva, nici speșele nu se putura platí deplinu din venitululu acestei petreceri.

Balulu sergentilor din Orastia — ni se scrie de acolo — fu de asta-data uniculu balu la noi, care mai avu si nitica privelisce românésca, uniculu în care se dantià si „Roman'a“, si înca nu cu pușina elegantiã, în câtu fu admiratu si de straini. Balulu acest'a se tînu la 2 martisioru în sal'a otelului „la contele Stefanu Széchenyi.“ Toti dnii oficeri luara parte, si mai tóte familiile din locu. Sal'a érá decorata militaresce, în frunte se aflá unu transparentu cu portretulu Maj. Sale, la drépt'a si la stâng'a dóue piramidi de câte 60—80 de pusci, si alte diferite obiecte din armatur'a militara. Vialitatea óșpetilor si afabilitatea dlor oficeri, detera acestei petreceri o față cu totulu dragalasiã.

Balulu mascatu românescu din Oravitia, datu la 10 l. c., reesî bine. Spaçios'a sala din otelulu „Corón'a Ungurésca“ întruni în sér'a aceea unu publicu numerosu, atátu românú, câtu si strainu, germani si

israeliti. Publiculu din giuru înca fu de asta-data bine si frumosu represintatu, cu deosebire prin frumoșele dame, cari în celelalte dóue baluri nu luara parte, cu atátu mai mare suprinde si bucuria causara dar acuma. Costumele fure alese cu gustu si elegantiã. Dintre masce ni se amintesc: Regin'a Noptii, Ardeléna, Italian'a, Servian'a, (Muntenegrin'a,) Turcoícele, Tieranc'a si Tiganç'a. Petrecerea dură pâna deminétia.

La balulu din Timisióra. Spre întregirea corespundintielor despre balulu românescu din Timisióra, dupa unu raportu nou, cu bucuria suplinimu, cumca dintre dame a mai participatu la balu si dómele: Ana Popa, Munteanu, Vilu. Apoi dn'a Maniu, de si n'a pututu pentru doliu a participá la balu, totusi a însocitu pe dn'a patronés'a balului la colectare. Éra dintre dnii arangiatori mare activitate alu desvoltatu domnii Ignea, Raicu si Munteanu (docintele.)

Dlu Ionu Becinéga a deschisú cancelaria advocatíala în Vêrsietiu, în strad'a casarmei (Kasernengasse) nr. 1515.

Flamur'a lui Hymen.

Dlu Georgiu Baciú, comerciantu din Órasci'a, la 10 l. c. si-a serbatu cununí'a cu domnisiór'a Maria Teodosiu, fíca dlui Marcu Teodosiu proprietaru în Hatieg.

Dlu Victoru Russu, professoru la preparandi' de statu din Clusiu, si-a serbatu cununí'a în 10 l. c. cu domnisiór'a Maria Hughes — Jusu — fíic'a unui inspectoru de la o fonderia din Viena si nepót'a celebrulu anglésu, inventatoru alu aparatului telegraficu hughesianu.

Aritmograf,

— De B. G. —

1. 17. 2. 11.	Unu felu de metasa.
2. 3. 21. 16. 12.	Producatoru de caldura.
3. 22. 17. 23. 3. 13.	O opera a lui Raçine.
4. 1. 17. 1. 13. 14.	O parte a corabiei.
5. 1. 7. 14. 15.	Organu alu omului.
6. 13. 24. 16.	Nume biblicu.
7. 1. 7. 17.	Unu departamentu alu Françiei.
8. 20. 25. 7. 3. 26. 3. 18.	O divinitate.
9. 1. 27. 1. 3. 19.	Unu pictoru celebru.
10. 24. 9. 14. 20.	Nume barbatescu.

Inițialele cuvintelor ghicite, cetite de sus în jos — dau numele unui poetu românú; érá finalele, cetite totu de sus în jos — o opera a sa.

Deslegarea problemei de siacu din nr. 13 :

Albulu.	Negru.
1. Tc 3 — c 8	f 7 — f 5
2. Re 3 — h 6 †	Rg e 6 — f 7
3. Te 8 — f 8 matt.	

A se corege în problema c 3 în locu de turnu negru, turnu albu; si e 3 în locu de regina négra — alba.

Proprietariu, redactoru respundietoriu si editoriu : IOSIFU VULCANU.